

Forstaaelse kan komme i Stand paa dette Omraade. De andre Forslag derimod ere ikke strandede paa dette principale Spørgsmaal, men ere af Udvalget ikke tiltraadte paa Grund af en vis Uighed, der er mellem disse Bevillinger og Bevillinger til Havne og andre kommunale Foranstaltninger, som vedkommende Kommuner faae Statshjælp til i Henhold til Forventninger og Forhaabninger — med Hensyn til Rentabilitet, og med Hensyn til, at man selv kan tilstøde o. s. v., — som dog senere vise sig at briste, hvilket faa medfører hyderligere uforudsete Tilskud fra Statskassens Side. Hele den Praxis, der derigjennem er opstaaet, er uheldig, hvad enten det er Havnebevillinger, som jeg siden nærmere skal komme til at omtale, eller andre Bevillinger, hvorved Private opnaa Statshjælp i Henhold til givne Udstgter om privat Tilskud af en vis Størrelse. I alle disse Tilfælde er det nødvendigt for Bevillingsmagten at holde paa, at de Privates Forpligtelser opfyldes; der er selvfølgelig ikke Tale om nogen ond Villie, men man maa kræve, at de af de Private eller af de offentlige Myndigheder gjorte Beregninger fra først af gjøres saaledes, at de holde Stik. I modsat Tilfælde blive nemlig disse Raskuler ganske illusoriske, ikke blot i den Forstand, at de ikke slaa til, men ogsaa saaledes, at de affattes uden nogensomhelst alvorlig Prøvelse fra de Paagjældende i Fremtiden. Bliver det først fastslaaet, at det ikke betyder Noget, at der gjøres Tilfagn fra private Sider om Opfyldelsen af visse Forpligtelser som Betingelse for Statstilskud, bliver det fastslaaet, at saadanne Tilfagns Opfyldelse ikke have nogensomhelst Betydning for Bevillingsmagtens fortsatte Givelse, saa er det jo en Selvfølge, at Vedkommende — det kan man ikke for- tænke dem i — i Fremtiden ville tage det meget let med disse Overslag, og at Staten altsaa stadig vil komme til at give Bevillinger, den ikke har gjort Regning paa, eller komme til at standse Foranstaltninger, som den i og for sig nødvendig standser. Det er derfor en Nødvendighed, at der tilveiebringes Klarhed paa dette Omraade, og det kan kun ske derigjennem, at der fra Bevillingsmagtens Side holdes bestemt paa, at hvad der saaledes er meddelt som rigtig Raskule, virkelig ogsaa skal hvile paa en Sandsynlighedsberegning. Det er Grunden til, at man ikke nu kan tiltræde disse Forslag om Forhøielse til de nævnte Kirker, efter som disse Forhøielse ere begrundede i, at de private Tilfagn om at staffe de fornødne Bidrag til Veie, ikke have holdt Stik. Her er altsaa ikke nogen principiel Banse-

lighed med Hensyn til Midlernes Tilveiebringelse, hvad jo gjør en væsentlig Forskiel, og, naar altsaa de Private staffe Midlerne til Veie, saa vil Sagen dermed blive ordnet. Regtelsen har altsaa nærmest Betydning som en Udsættelse. Under Nr. 37 er der stillet et Forslag fra Ministeren om en Understøttelse til Børnehjemmet „Talitha kumi“, men dette Forslag faavel som Forslaget under Nr. 38 om Understøttelse til „Kjøbenhavns Kogeskole“ har Udvalget ikke ment at kunne tiltræde, fordi denne private Virksomheds Karakter ikke er bleven saaledes oplyst for Udvalget, at man deraf har kunnet se, om der var tilstrækkelig Grund for Staten til at støtte den. Vædringsforslaget Nr. 39 er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget, og jeg antager, at derigjennem er den Tanke stiftet Kyldest for næste Finantsaar, som de ærede Medlemmer fra Aarhus (Pöngel) og Lange- land (Brandes) have haft med deres Forslag om Indkjøb af Kunstfager af yngre Kunstnere til en bestemt Sum. Ganste vist gif de ærede Medlemmers Forslag ud paa en permanent Bevilling, medens denne kun er en etaarig Bevilling, men, saaledes som jeg allerede tilloft mig at udvilde det for de ærede Medlemmer ved 2den Behandling — i Henhold til hvilket de tog deres Vædringsforslag tilbage — vil dette Forslag for i Mar praktisk bætte over den Tanke, der laa i det andet Forslag. — Vædringsforslag, som ere gjentagne fra 2den Behandling, kommer jeg ikke ind paa og forbigaar derfor Nr. 42, som er et kjendt Forslag. Det er tiltraadt af Mindretallet, saa dettes ærede Ordfører vil maaste udtale sig derom. — Vædringsforslagene Nr. 44—45 ere derimod Resultatet af Forhandlinger imellem Ministeren og Udvalget, som have haft det Diemed — jeg tror allerede, jeg nævnedes det ved 2den Behandling — at staffe Hr. Ewald Tang-Christensen en saadan pekuniær sikket Uafhængighed, at han ubekymret om sin Skolelærergjerning kan fortsætte sine Arbejder med Indsamlingen og Udgivelsen af danske Folkeviser. Det er klart, at dette Samlerarbejde forudsætter Fraværelsen fra Hjemmet en hel Del af Aaret, saa at hans Skolelærergjerning derigjennem led, saaledes at den i Virkeligheden ikke var forenelig med den anden Virksomhed. Meningen med at give ham denne faste Understøttelse og desuden en Reisesunderstøttelse er derigjennem at gjøre det muligt for ham at lade Skolen bestyre af en Uldet og dog at blive boende derovre og foretage de fornødne Reiser. Man tror, at denne Ordning er at foretrække fremfor en Ord-